

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a JUDr. Jakuba Camrdy ve věci žalobce: **Ing. J. S.**, zastoupen advokátem JUDr. Václavem Sedlářem, se sídlem Údolní 222/5, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 5. 2018, č. j. 62 Ad 3/2016 – 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobci **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2016, č. j. 47000X; tímto bylo potvrzeno rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Uherské Hradiště (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 8. 1. 2016, č. j. X, jímž byl k námitkám stěžovatele potvrzen výkaz nedoplatků Okresní správy sociálního zabezpečení Uherské Hradiště ze dne 7. 12. 2015, č. j. X.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel dne 4. 12. 2015 požádal o vystavení výkazu nedoplatků s aktuální výší dlužné částky pojistného. Okresní správa sociálního zabezpečení Uherské Hradiště dne 7. 12. 2015 vydala pod č. j. X výkaz nedoplatků, podle kterého pohledávka na pojistném za stěžovatelem ke dni 31. 12. 2008 činila 25 052 892 Kč; výše jeho pohledávek od 1. 1. 2009 do 30. 11. 2015 činila 0 Kč a penále pro neplacení pojistného 0,22 Kč; ke dni 30. 11. 2015 měl stěžovatel zaplatit dluh ve výši 25 052 892,22 Kč, přičemž uhradil jen částku 1 643 551,22 Kč. Podle výkazu nedoplatků tak dlužná částka ke dni 30. 11. 2015 činila celkem 23 409 341 Kč, z čehož předmětem vymáhání bylo 23 409 340,78 Kč. Podle výkazu nedoplatků byla podle § 9, 10, 20 a 22a zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „zákon č. 589/1992 Sb.“) stanovena výše dlužného penále.

[3] Celková částka dluhu uvedená ve výkazu nedoplatků ze dne 7. 12. 2015 byla konkrétně sestavena z následujících položek: z dlužné částky 266 486,92 Kč za období od 21. 2. 2001 do 21. 5. 2001 uplatněné výkazem nedoplatků č. j. 3528/01 ze dne 21. 5. 2001, jenž byl

stěžovateli doručen dne 7. 6. 2001; z částky 4 705 952 Kč za období od 24. 11. 1999 do 20. 2. 2001 uplatněné výkazem nedoplatků ze dne 20. 2. 2001 č. j. 2545/01 (kdy v mezidobí stěžovatel částečně plnil dluh, proto zbývá k úhradě částka 3 096 018,78 Kč), jenž byl stěžovateli doručen dne 14. 3. 2001; z částky 1 215 746 Kč za období od 21. 10. 1998 do 22. 2. 1999 uplatněné výkazem nedoplatků č. j. 1494/99 ze dne 22. 2. 1999 (kdy v mezidobí stěžovatel částečně plnil dluh, proto zbývá k úhradě částka 1 019 292,57 Kč), jenž byl stěžovateli doručen dne 10. 3. 1999; z částky 23 069 795 Kč za období od 26. 12. 1994 do 20. 10. 1998 uplatněné výkazem nedoplatků č. j. 4696/98 ze dne 20. 10. 1998 (kdy v mezidobí stěžovatel částečně plnil dluh, proto zbývá k úhradě částka 19 027 542,51 Kč), jenž byl doručen stěžovateli dne 29. 10. 1998.

[4] Dále ze správního spisu ohledně vymáhání dlužných pohledávek stěžovatele nárokových čtyřmi výše uvedenými výkazy nedoplatků ze dne 21. 5. 2001, ze dne 20. 2. 2001, ze dne 22. 2. 1999 a ze dne 20. 10. 1998 vyplynulo, že dne 20. 11. 2001 byl prvostupňovým orgánem podán proti stěžovateli k Okresnímu soudu v Uherském Hradišti návrh na výkon rozhodnutí prodejem nemovitostí. Usnesením Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 27. 11. 2001, č. j. 1E 2391/2001-15, které bylo potvrzeno usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2004, č. j. 12 Co 7/2003, a nabylo tak právní moci dne 26. 8. 2004, byl nařízen výkon rozhodnutí prodejem nemovitostí, resp. spoluvlastnických podílů stěžovatele na nemovitostech podle uvedených výkazů nedoplatků k uspokojení pohledávky prvostupňového orgánu v celkové částce 25 232 822,84 Kč. Poté v souladu s bodem 2 čl. II přechodných ustanovení zákona č. 396/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, byl Okresním soudem v Uherském Hradišti dne 19. 3. 2013 předán spis sp. zn. 1 E 2391/2001 soudnímu exekutorovi Mgr. P. H. z Exekutorského úřadu Uherské Hradiště. Usnesením soudního exekutora ze dne 25. 4. 2013, č. j. 23 EX 34/13-559, byla z rozdělované podstaty jako druhá v pořadí uspokojena pohledávka prvostupňového orgánu částkou 1 609 933,22 Kč a usnesením soudního exekutora ze dne 23. 7. 2013, č. j. 23 EX 34/13-568, které nabylo právní moci dne 9. 8. 2013, byla exekuce zastavena.

[5] Proti výkazu nedoplatků ze dne 7. 12. 2015 brojil stěžovatel námitkami, které prvostupňový orgán dne 8. 1. 2016 zamítl. Rozhodnutí odůvodnil tím, že pohledávka ve výši 23 409 340,78 Kč odpovídá stavu účtu stěžovatele a není prekludována ani promlčena, neboť po dobu trvání výkonu rozhodnutí prodejem nemovitostí vedené proti stěžovateli (před Okresním soudem v Uherském Hradišti pod sp. zn. 1 E 2391/2001 a Exekutorským úřadem Uherské Hradiště pod sp. zn. 26 Ex 34/13) došlo v době od 20. 11. 2001 do 9. 8. 2013 ke stavení běhu promlčecí lhůty. K částce uplatněného penále vysvětlil, že vznikla zaokrouhlením při vyhotovení výkazu nedoplatků v aplikaci, kterou je stav účtu stěžovatele – zaměstnavatele evidován. Proti rozhodnutí prvostupňového orgánu podal stěžovatel odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 3. 2016 odvolání zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Konstatoval, že výkaz nedoplatků byl vydán v souladu s platnou právní úpravou a obsahuje všechny nezbytné náležitosti podle § 104g odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“) Institut prekluze stávající úprava pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti neobsahuje. Žalovaný uzavřel, že částka stěžovatelova dluhu ve výši 23 409 340,78 Kč nemůže být prekludována a není ani promlčena, neboť s ohledem na dobu trvání výkonu rozhodnutí prodejem nemovitostí došlo ke stavení běhu promlčecí lhůty. Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel ke krajskému soudu žalobu; v žalobě uplatnil shodné námitky jako proti výkazu nedoplatků a nově námitku absence zákonných náležitostí výkazu nedoplatků ze dne 7. 12. 2015.

[6] Krajský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že výkaz nedoplatků obsahuje veškeré zákonem předepsané náležitosti a celková výše nedoplatků vychází

pokračování

z částek předepsaných stěžovateli dříve vydanými výkazy nedoplatků. Odmítl námitku prekluze i promlčení nedoplatků s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016, č. j. 10 Ads 74/2016 – 28. Konstatoval, že proti stěžovateli je vedeno soudem a exekutorským úřadem vymáhací řízení pro neuhrazené částky pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Krajský soud se ztotožnil s názorem správních orgánů, že po dobu vedení vymáhacích řízení proti stěžovateli, tj. od 20. 11. 2001 do 9. 8. 2013, došlo ke stavení promlčecí lhůty; tudíž dospěl k závěru o nepromlčení výkazem nedoplatků vyčíslené částky dluhu.

[7] Stěžovatel podal dne 30. 5. 2018 proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V kasační stížnosti namítal nesprávné právní posouzení § 104g zákona č. 582/1991 Sb., jelikož z citovaného zákonného ustanovení vyplývá, že výkaz nedoplatků musí obsahovat výši nedoplatků podle stavu účtu zaměstnavatele k určitému dni vycházejícímu z údajů vykázaných zaměstnavatelem, popřípadě z částek, které byly předtím zaměstnavateli platebním výměrem předepsány. Přitom stěžovatel ve svých hlášeních nevykázal výkazem nedoplatků stanovené částky a ani mu tyto částky nebyly předepsány platebním výměrem. Dovodil tak nezákonnost výkazu nedoplatků ze dne 7. 12. 2015. Dále namítal prekluzi pohledávek obsažených ve výkazech nedoplatků pod č. j. 4696/98 ze dne 20. 10. 1998 na 19 044 937,92 Kč; pod č. j. 1494/99 ze dne 22. 2. 1999 na 1 215 446 Kč; pod č. j. 2545/01 ze dne 20. 2. 2001 na 4 705 952 Kč; a pod č. j. 3528/01 ze dne 21. 5. 2011 na 226 486,92 Kč. Stěžovatel nesouhlasil s názorem krajského soudu, že na promlčení pohledávek v dané věci lze uplatnit judikaturu Nejvyššího soudu. Měl za to, že Nejvyšší správní soud zaujal na lhůtu obsaženou v § 18 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2008, odlišný názor. Taktéž nesouhlasil s názorem, že pokud speciální předpis (zákon č. 582/1991 Sb.) nezná termín prekluze, neplatí prekluze dle obecného předpisu (správní řád) a odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 3. 2007 č. j. 15 Ca 201/2006 – 232 a na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 29/2007 – 78, č. j. 3 Ads 24/2008 – 119, č. j. 6 Ads 160/2012 – 74 a sp. zn. 3 Ads 24/2008. Zdůraznil, že lhůta stanovená dle § 18 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2008, jež je pro rozhodnutí v dané věci rozhodující, je prekluzivní a až s účinností od 1. 1. 2009 byl charakter této lhůty změněn na promlčecí. Tudíž nebylo možno, aby se prekluzivní lhůta, která správním orgánům v dané věci běžela, po dobu vymáhacího řízení stavěla.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s odůvodněním obou správních rozhodnutí a odkázal na ně.

[9] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů, které stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil; současně přihlédl i k tomu, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Podle § 104g odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., *dlužné částky na pojistném a penále může okresní správa sociálního zabezpečení předepsat k úhradě též výkazem nedoplatků. Výkaz nedoplatků musí obsahovat*

- a) označení zaměstnavatele, kterému se nedoplatky vykazují,*
- b) výši nedoplatků podle stavu účtu zaměstnavatele k určitému dni vycházející z údajů vykázaných zaměstnavatelem, popřípadě též z částek, které mu byly platebním výměrem předepsány, z penále vypočteného k tomuto dni a z příslušenství, jímž jsou náklady na vymáhání pojistného po odečtení vykonaných plateb,*
- c) den, ke kterému byla výše nedoplatků zjištěna,*

d) poučení o vykonatelnosti,

e) poučení o námitkách,

f) označení okresní správy sociálního zabezpečení, která výkaz nedoplatků vydala, a datum vyhotovení; výkaz nedoplatků musí být opatřen úředním razítkem a podepsán s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby.

[12] Podle § 104c odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o pojistném, zálohách na pojistné, penále a o přírážce k pojistnému na sociální zabezpečení rozhoduje okresní správa sociálního zabezpečení formou platebního výměru, s výjimkou rozhodování o placení dlužného pojistného a penále ve splátkách, zrušení pravděpodobné výše pojistného, vrácení přeplatku na pojistném, přeplatku na zálohách na pojistné a o snížení záloh na pojistné.

[13] Podle § 18 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., právo předeplat dlužné pojistné se promlčuje za 10 let ode dne splatnosti. Byl-li proveden úkon ke zjištění výše pojistného nebo jeho vyměření, plyne nová promlčecí lhůta ode dne, kdy se o tom plátce pojistného dozvěděl.

[14] Podle § 18 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2008, právo vymáhat pojistné se promlčuje za 10 let od právní moci platebního výměru, jímž bylo vyměřeno.

[15] Podle § 18 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2009, právo vymáhat pojistné se promlčuje za 10 let od právní moci platebního výměru, jímž bylo vyměřeno. Promlčecí doba neběží po dobu řízení u soudu.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve namítal nezákonnost výkazu nedoplatků ze dne 7. 12. 2015 pro absenci podstatných zákonných náležitostí dle § 104g odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že sporovaný výkaz nedoplatků ze dne 7. 12. 2015 je pouhou informací o aktuální výši dlužného pojistného, byť učiněnou formou výkazu nedoplatků. Stěžovateli byly ve smyslu § 104g odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. jednotlivé dlužné částky předeepsány předchozími čtyřmi výkazy nedoplatků, jež jsou konkrétně vyspecifikovány v bodě [3] tohoto rozsudku. Výkaz nedoplatků ze dne 7. 12. 2015 tedy obsahuje souhrn veškerých předchozích nedoplatků stěžovatele vůči prvostupňovému orgánu, přitom svou podstatou nahrazuje dřívější výkazy nedoplatků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Ads 62/2006 – 63). Nejedná se však o úkon, kterým došlo k prvotnímu vyměření dlužného pojistného ve smyslu § 18 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., neboť jím nedošlo ke stanovení či zjištění výše pojistného, které mělo být za rozhodné období odvedeno. Nejvyšší správní soud poukazuje na rozhodnutí ze dne 28. 6. 2011, č. j. 3 Ads 7/2011 – 48, v němž uvedl: „Ze znění § 18 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb. ve spojení s § 104g zákona č. 582/1991 Sb. vyplývá, že úkonem, kterým byla vyměřena výše dlužného pojistného v daném právním režimu, může být pouze platební výměr nebo výkaz nedoplatků. Pouhé sdělení údaje o aktuální výši dlužné částky totiž zajiště není vyměřením dlužného pojistného. Proto za určující individuální správní akt, od jehož vydání se počítá běh promlčecí lhůty k právu vymáhat pojistné, je třeba považovat takový individuální správní akt, kterým byla poprvé náležitě vyčíslena výše pojistného, jež měla být za stanovené období odvedena.“ Nejvyšší správní soud shrnuje, že výkaz nedoplatků ze dne 7. 12. 2015 byl jen dalším sdělením výše aktuálního dluhu stěžovatele, proto neshledává důvodnými námitky stěžovatele, že neobsahuje zákonné náležitosti výkazu nedoplatků ve smyslu § 104g odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. Nicméně Nejvyšší správní soud konstatuje, že výkaz nedoplatků ze dne 7. 12. 2015 je jednoznačným a určitým právním úkonem, je z něj zřejmé, vůči komu byl činěn, jelikož stěžovatel byl ve výkazu konkrétně identifikován křestním jménem, příjmením, vysokoškolským titulem, identifikačním číslem a adresou; taktéž prvostupňový orgán byl nezaměnitelným způsobem označen celým názvem a adresou svého sídla; ve výkazu nedoplatků bylo uvedeno datum jeho vyhotovení; výkaz nedoplatků byl opatřen otiskem razítka prvostupňového orgánu a byl vlastnoručně podepsán ředitelem správního orgánu Ing. L. H.; výkaz nedoplatků rovněž obsahoval obě potřebná poučení o jeho vykonatelnosti a o

pokračování

možnosti podání námitek proti němu; ve výkazu bylo stanoveno datum (30. 11. 2015), ke kterému byla zjištěna nárokováná výše nedoplatků; taktéž výše v něm uvedených nedoplatků byla vypočtena řádně, a to z dlužných částek na pojistném a penále, které byly stěžovateli předepsány k úhradě čtyřmi předchozími výkazy nedoplatků.

[17] Nejvyšší správní soud nemá za důvodnou ani námitku stěžovatele týkající se nesprávného právního posouzení charakteru lhůty stanovené v § 18 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb. Stěžovatel zdůrazňoval, že se na danou věc musí použít znění § 18 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb. účinné do 31. 12. 2008, jelikož původní výkazy nedoplatků byly vydány v letech 1998, 1999 a 2001. Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že pro posouzení charakteru této zákonné lhůty není podstatná změna právní úpravy ke dni 1. 1. 2009, jelikož soudní praxe jednoznačně například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016, č. j. 10 Ads 74/2016 – 28, konstatovala: „*Tím, že zákonodárce s účinností od 1. 1. 2009 do § 18 odst. 2 zákona o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti nakonec vložil pravidlo, že promlčecí doba neběží po dobu řízení u soudu, pouze z legislativního hlediska odstranil dosavadní nejasnost ohledně promlčení pohledávky podle tohoto ustanovení. Ve vztahu k témuž zákonu ve znění účinném do 31. 12. 2008 tuto nejasnost odstranila judikatura.*“ Rovněž tak v rozsudku ze dne 28. 6. 2011, č. j. 3 Ads 7/2011 – 48 Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Promlčecí doba práva vymáhat pojistné podle ust. § 18 odst. 2 zákona o pojistném neběží po dobu vykonávacího řízení u soudu, a že stejný závěr se uplatní i pro posouzení běhu promlčecí doby před 1. 1. 2009, tzn. do nabytí účinnosti zákona č. 189/2006 Sb.*“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl: „*[Z]nění § 18 odst. 2 věty druhé zákona č. 589/1992 Sb. je třeba vyložit tak, že promlčecí doba neběží jak po dobu řízení „nalézacího“ o sporné existenci či výši dlužného pojistného, tak ani po dobu řízení vykonávacího. Citované ustanovení hovoří totiž obecně o řízení u soudu a nijak v rámci tohoto řízení nevyděluje jeho určitou část. Za soudní řízení se přitom podle § 2 občanského soudního řádu považuje jak rozhodování sporů a jiných věcí, tak provádění výkonu rozhodnutí, která nebyla splněna dobrovolně. Podle § 251 ve spojení s § 274 odst. 1 písm. f) občanského soudního řádu se soudní výkon rozhodnutí provádí i k výkonu výkazu nedoplatků.*“ S ohledem na výše uvedené je nepochybné, že již došlo k ustálení správní judikatury s tím, že podrobnější úprava institutu promlčení musí být v tomto případě posuzována pomocí analogie legis podle obecné úpravy promlčení obsažené v občanském zákoníku. Taktéž je judikatura Nejvyššího správního soudu jednotná v tom, že lhůta stanovená v § 18 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb. jak do 31. 12. 2008, tak po 1. 1. 2009 byla a je promlčecí lhůtou. Nejvyšší správní soud k tvrzení stěžovatele, že lhůta obsažená v § 18 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2008 byla prekluzivní, zdůrazňuje, že speciální právní předpis, v tomto případě zákon č. 589/1992 Sb. nestanovil, že by právo na vymáhání pohledávky uplynutím stanovené doby zaniklo; tudíž lhůta zde uvedená je toliko lhůtou promlčecí. Dále Nejvyšší správní soud poznamenává, že promlčení i prekluze práva mají ve své podstatě pro dlužníka ty samé následky, když uplynutím zákonem stanovené doby nebude věřitel úspěšný při vymáhání prekludované či promlčené dlužné částky; přitom v případě prekluze je soud sám povinen přihlídnout k uplynutí této lhůty a v případě promlčení musí tuto námitku vznést dlužník.

[18] V nyní posuzované věci bylo dlužné pojistné předepsáno výkazem nedoplatků č. j. 3528/01 ze dne 21. 5. 2001 za období od 21. 2. 2001 do 21. 5. 2001; výkazem nedoplatků ze dne 20. 2. 2001 č. j. 2545/01 za období od 24. 11. 1999 do 20. 2. 2001; výkazem nedoplatků č. j. 1494/99 ze dne 22. 2. 1999 za období od 21. 10. 1998 do 22. 2. 1999; výkazem nedoplatků č. j. 4696/98 ze dne 20. 10. 1998 za období od 26. 12. 1994 do 20. 10. 1998. Přičemž ve výkazu nedoplatků ze dne 7. 12. 2015 byla na celkový dluh stěžovatele započtena částka vymožená v rámci exekučního řízení. Stěžovatel v kasační stížnosti nespороval výši předepsané částky dlužného pojistného nárokováné výše uvedenými výkazy nedoplatků správními orgány, soustředil se jen na otázku promlčení, respektive prekluze předmětných dlužných částek.

[19] Co se týče promlčecích lhůt stanovených v § 18 zákona č. 589/1992 Sb., v prvním odstavci je uvedena desetiletá promlčecí lhůta, po kterou lze dlužné právo předeepsat a v druhém odstavci je stanovena rovněž desetiletá promlčecí lhůta, po kterou lze dlužné právo následně vymáhat. V nyní posuzované věci bylo nejstarší nárokované dlužné pojistné za období od 26. 12. 1994 do 20. 10. 1998 stěžovateli předeepsáno výkazem nedoplatků č. j. 4696/98 ze dne 20. 10. 1998; došlo tak k jeho předeepsání v rámci desetileté promlčecí lhůty dle § 18 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. Okamžik, od kterého se odvíjí běh promlčecí lhůty pro vymáhání dluhu, je doba, kdy byly výkazy nedoplatků doručeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2011, č. j. 3 Ads 7/2011 – 48). Výkaz nedoplatků č. j. 4696/98 ze dne 20. 10. 1998 byl stěžovateli doručen dne 29. 10. 1998, což je zároveň datum, od kdy běží desetiletá promlčecí lhůta stanovená pro jeho vymáhání dle § 18 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb. S ohledem na vedení soudního řízení před Okresním soudem v Uherském Hradišti pod sp. zn. 1E 2391/2001, a poté i řízení vedené soudním exekutorem z Exekutorského úřadu Uherské Hradiště pod sp. zn. 23 EX 34/13 ve věci návrhu na výkon rozhodnutí prodejem nemovitých věcí stěžovatele na základě uvedených výkazů nedoplatků, došlo ke stavení této promlčecí doby ode dne 27. 11. 2001 do dne 9. 8. 2013, tj. ode dne doručení návrhu na výkon rozhodnutí soudu do dne právní moci usnesení, jímž byla exekuce zastavena. V dané věci tak k promlčení nezaplaceného dluhu na pojistném ke dni vydání výkazu nedoplatků ze dne 7. 12. 2015 ani v ostatních třech případech později vydaných výkazů nedoplatků nedošlo.

[20] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud dospěl ke správným závěrům a věc posoudil zcela v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů. Námitky nesprávného právního posouzení věci tak byly shledány nedůvodnými, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému ovšem žádné náklady v tomto řízení nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu